

Vægt, nemlig den, at Vandsynsmændene i Reglen skulde være i Besiddelse af større Lokalkundskab, som der i det enkelte Tilfælde kunde være Brug for, thi, saaledes som Landvæsenkommissionsinstitutionen nu er organiseret med et tilstrækkeligt stort Antal Kommissærer i Reglen fordelte over hele Amtet, vil det ikke falde vanskeligt ved Bestikkelse af Kommissærer i det enkelte Tilfælde at tage de tilbørlige Hensyn til det lokale Kjendskab, og desuden vil jo altid Indværsling af Vandsynsmændene til den enkelte Forretning kunne finde Sted, som fornødent gjøres. Jeg skal imidlertid ikke modsætte mig Folkethingets Afgjørelse, efter at det har viist sig, at der har været en saa stor Enstemmighed tilstede i Folkethinget om dette Punkt, og efter at den høitærede Minister har sluttet sig dertil. Det er dog den bestaaende Tilstand, som man opretholder, og selv om den kan siges at trænge til nogen Forbedring, kan man dog paa ingen Maade sige, at den er saa slet, at en Forandring er en paatrængende Nødvendighed. En anden Ændring, der er foretagen i dette Lovforslag, og som ogsaa er omtalt af den høitærede Minister, men som jeg dog ikke kan undlade at komme tilbage til, er den om Vedligeholdelse af Vandløbene, der i forrige Session gav Anledning til en meget stor Debat i dette Thing. Bestemmelsen omhandles i § 23, hvor Folkethinget har foretaget nogle Modifikationer i, hvad der var bleven vedtaget i Landsthinget, og hvormed det fremsatte Regjeringsforslag var overensstemmende. Efter dette var Reglen den, at for Hovedvandløbenes Vedkommende skulde Vedligeholdelsespligten paahvile dem, der have Nytte og Interesse af Vandløbenes gode Tilstand, og det Samme skulde ogsaa gjælde for mindre offentlige Vandløb ved nye Regulativer eller Forandringer i de gamle. Hvor der derimod ikke skete Forandringer i Regulativerne, vedbliver for de mindre, offentlige Vandløb den samme Regel, som nu gjælder efter Lovgivningen, nemlig at Bredeierne holde Vandløbene vedlige. Folkethinget har forandret Bestemmelsen derhen, at man i ethvert enkelt Tilfælde vil opretholde den faktiske Tilstand, altsaa bibeholde saavel for Hovedvandløbene som for de mindre offentlige Vandløb den nugjældende Ordning, som er slaaet fast i Regulativerne. Man har dog gjort en Undtagelse fra denne Regel; navnlig hvor der er Tale om nye Regulativer, ikke nye Regulativer, har man vedtaget, at Vedligeholdelsen ogsaa kan komme til at paahvile dem, der have Nytte og Interesse af Vandløbet, altsaa Andre end Bredeierne, skjøndt disse for Tiden alene have Vedligeholdelsen. Jeg tror, at Landsthingets Afgjørelse var mere stemmende med Retfærdighed, nemlig at Vedligeholdelsen hovedsagelig kommer til at hvile paa dem, der havde Nytte og Interesse af Vandløbene, og det synes ogsaa, at den af mig nys nævnte Undtagelse fra Folkethingets Hovedregel antyder,

at det er det rigtige Princip at gaa efter. Men paa den anden Side kan det heller ikke negtes, at Folkethingets Afgjørelse slutter sig til det Bestaaende og har Tidens Hævd at støtte sig til, og jeg skal med Hensyn til denne Ændring gjøre den samme Bemærkning som ved den foregaaende, at jeg efter den Enstemmighed, der ogsaa har været paa dette Punkt, og efterat den arde Indenrigsminister har sluttet sig til det, ikke vil foreslaa, at Landsthinget nu gjør nogen Forandring. Jeg skal heller ikke indvende Noget mod den mindre Forandring, der er gjort i Lovforslagets § 2, nemlig, at det er overladt til Sognekommunerne at kunne optage et Vandløb som mindre, offentligt, uden Indstilling til Amtsraadet, hvilket var forlangt i Regjeringsens Forslag, eller at man i Folkethinget har bestemt, at Sogneraadene kunne udnævne Synsmænd uden nogen Indstilling til Amtsraadet. I Materien om Søerne, §§ 50 og 51, har man derimod gjort en større Forandring. I den første Paragraf handles om de Søer, som kunne sættes under offentligt Tilsyn, og hvor en Sænkning af Vandstanden kan paabydes, selv om ikke alle Lodsseierne ere enige derom. Man har her tilføjet Ordet „Indvande“, fordi man mente, at Ordet Sø ikke var tilstrækkelig betegnende, at der kunde reises Tvivl om, hvad der forstaaes ved en Sø; man har ogsaa omvedigeret Ordene noget, idet det nemlig nu er kommet til at hedde: „Søer eller andre lignende Indvande, der danne Led i offentlige Vandløb, kunne ligesom disse sættes under offentligt Tilsyn og komme derved ind under de i nærværende Lov om Vandløbene givne Regler“ o. s. v. Landsthingets Afgjørelse var noget anderledes, og jeg kan ikke negte, at jeg foretrækker Landsthingets Redaktion, imidlertid kan der jo være forskellige Meninger derom; det kan jo være en Smagssag. I den følgende Paragraf, § 51, er der slet en egentlig Forandring, idet Folkethinget har vedtaget, at Søer kunne sættes under offentligt Tilsyn, og Vandstanden sænkes i samme, skjøndt disse Søer ikke gaa ind under den Kategori af Søer, som ere omtalte i den foregaaende Paragraf, nemlig ikke ere Led i et offentligt Vandløb, og skjøndt heller ikke alle Lodsseiere ere enige derom, hvorimod man i Landsthinget i saa Fald forlangte en Enstemmighed fra alle Lodsseiers Side. Man mente nemlig, at de Foretagender, som der her nærmest kunde blive Tale om, mere havde Speculation til Formaal eller vare af en mere industriel Natur, derimod ikke vare saadanne, som ellers omhandles i denne Lov, nemlig, som væsentligt sigte til at forbedre de tilstødende Jorder; altsaa der er en Forskjel her tilstede. Jeg tror, at der er Grund til at optræde med Forsigtighed paa dette Punkt, for at man ikke skal træde den Enkeltes Ret for nær, som er imod et sligt Foretagende, og som sætter Pris paa] at bevare sin Eiendom i dens nuværende Skikkelse. Imidlertid skal jeg